

CULTU(VI)RAL

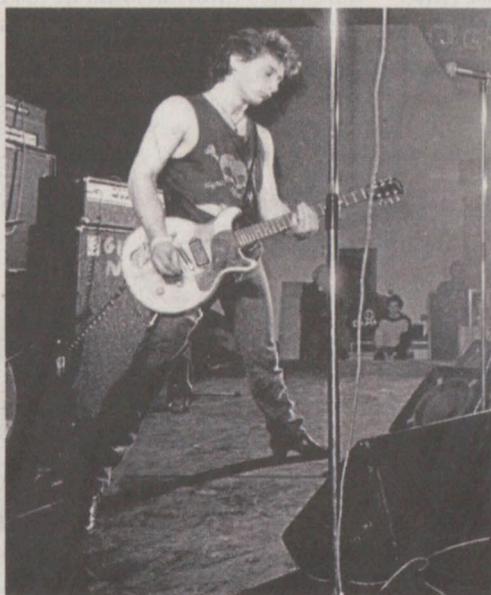
JORDI GARRIGÓS
@JORDIGARRIGOS

La nit en què Johnny Thunders es va colar al teu menjador

Les curiositats mediàtiques de Cap d'Any han canviat. Abans les notícies més esperades a finals de desembre eren quins serien els primers i últims anuncis de cada cadena. Però amb els nous temps els grans reclams han desplaçat el seu focus a temes com el grau de nuesa de Cristina Pedroche a la madrilenya Puerta del Sol. Ja és una tradició moderna llegir els comentaris sobre el vestuari de la presentadora a les xarxes socials fins ben entrada la matinada. Això sí, compartint podi amb un dels pocs miracles que queden a la televisió: que un programa musical que s'emet a la segona cadena pública espanyola sigui protagonista de la nit més important de l'any.

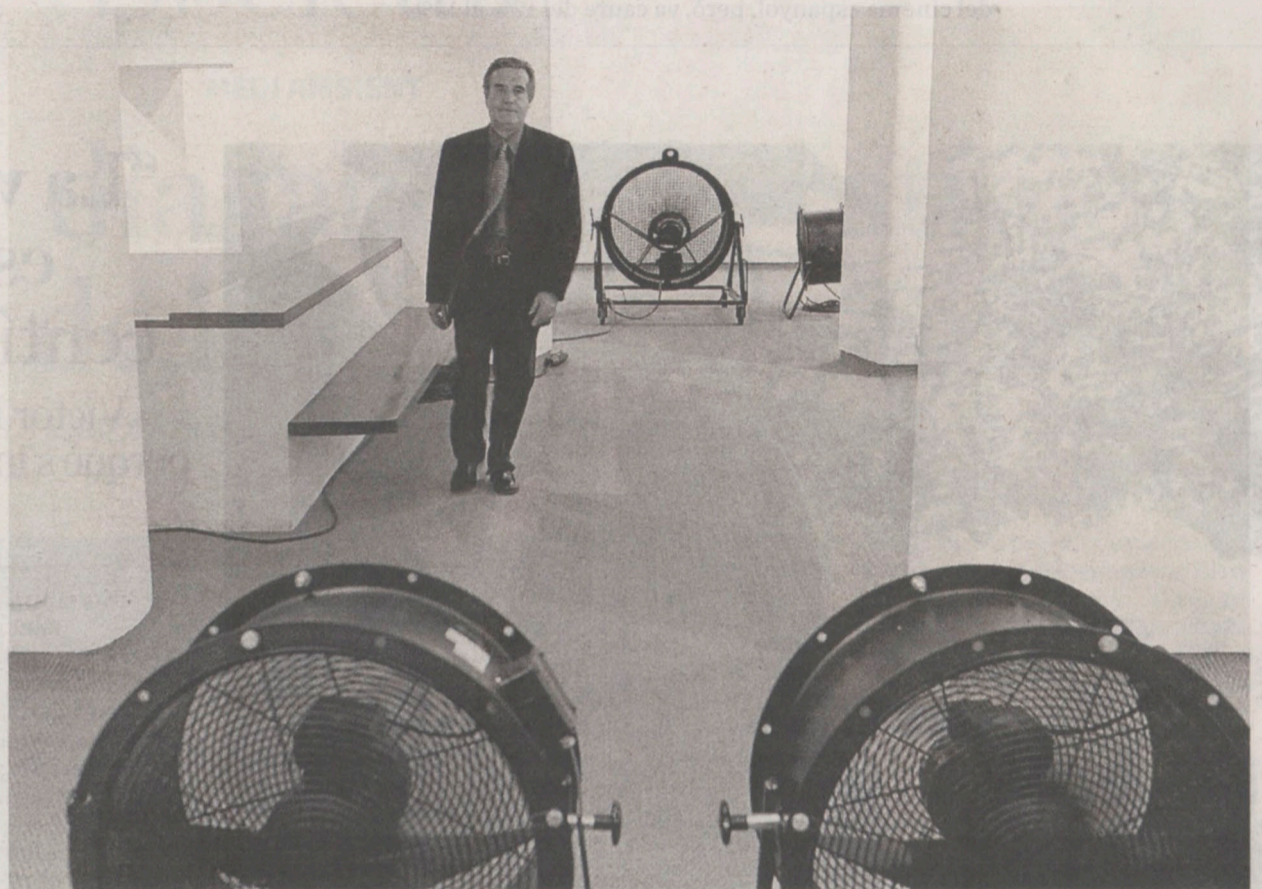
Cachitos de hierro y cromo, que aquest any complirà set temporades en antena, fa quatre Caps d'Any que posa la banda sonora (i la diversió) a les hores posteriors a les campanades. En un moment en què la música, fora dels *realities*, viu una profunda crisi pel que fa a la seva exposició mediàtica, el programa que dirigeix Arantxa Soroa i que presenta Virginia Díaz ha aconseguit l'èxit basant-se en tres premisses: apostar per la nostàlgia i els llocs comuns, incloure nous valors i afegir humor a les cançons. I vista l'acceptació de la proposta, que ha tornat a ser *trending topic*, no cal desgranar la fórmula amb gaire detalls: es capbussen en l'arxiu musical de la televisió pública espanyola i hi afegeixen textos divertidíssims que donen context.

Aquest 31 de desembre hi va haver una mica de tot, com les actuacions especials de Papa Topo -fent un homenatge a Sonia y Selena-, Rodrigo Cuevas de Tino Casal o Las Odio, que van fer seu un dels himnes del punk basc dels vuitanta, *Me gusta ser una zorra*, de les Vulpes. Escoltada en els primers minuts del 2020, segueix tan vigent i provocadora com el primer dia. Una sorpresa tan dolça com alçar la mirada després d'omplir la copa de cava i veure Johnny Thunders a la pantalla. Al menjador de casa o al telèfon, que avui dia hi hagi tanta gent veient i parlant de New York Dolls gràcies a la tele pública és un miracle a celebrar. —

El rocker punk Johnny Thunders. GETTY

OBITUARI

Joan de Muga a la galeria Joan Prats amb una obra de Perejaume. GALERIA JOAN PRATS

Mor als 73 anys Joan de Muga, l'impulsor de la galeria Joan Prats

El galerista està considerat un pioner de l'escena internacional

In Memoriam

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

La galeria Joan Prats és, com diu el professor Jaume Vidal Oliveras, l'autor de *Galerisme a Barcelona 1877-2012*, "una de les galeries pioneres en l'escena contemporània internacional". Tot i que havia passat el relleu a les seves filles Patrícia i Marta, la figura de Joan de Muga, que va morir ahir als 73 anys després d'una llarga malaltia, encara hi estava molt relacionada. "Era una galeria de referència perquè tenia els artistes catalans més representatius del moment, com Ràfols Casamada, Hernández Pijuan, Guinovart, Joan Ponç i Perejaume, que va fer-hi les primeres exposicions; a més, tenia molts contactes internacionals, i va portar artistes com Christo i George Segal", afirma la galerista Anna Belsa, que va treballar a la galeria Joan Prats durant més de vint anys abans d'engegar el seu propi espai, el Quadern Robat. "Joan de Muga tenia molta visió internacional, viatjava molt i captava les tendències de fora. Va lluitar molt per no tenir una galeria local i per posar els seus artistes a nivell internacional".

Anna Belsa també recorda la seva determinació: "Queden molt la seguretat i l'empenta, i la confiança que tenia en la gent que treballà-

vem amb ell; teníem llibertat total. Això tenia molt valor -recorda-. La galeria Joan Prats era un lloc privilegiat", subratlla.

La galeria Joan Prats va obrir les portes l'any 1976 amb un interiorisme de l'arquitecte Josep Lluís Sert, i va estar ubicada fins l'any 2014 a l'antiga barreteria del mecenes Joan Prats, a qui retia homenatge, a la rambla de Catalunya. Des d'aleshores està ubicada al número 54 del carrer Balmes, on el mateix De Muga va obrir la galeria Joan Prats Artgràfic l'any 1985, inicialment especialitzada en gravat. Joan de Muga va entrar en contacte amb Joan Miró perquè aquest anava a fer els gravats als tallers de Polígrafa, l'editorial i taller de gravat fundats pel seu pare, Manuel de Muga; i hi anava acompanyat de Prats, que era el seu home de confiança.

En paral·lel a la galeria, Joan de Muga va inaugurar l'octubre de 1989, al barri del Poblenou, la Fundació Espai Poblenou, un centre dirigit per la historiadora i crítica Glòria Moure on es van poder veure fins al 1995 instal·lacions creades expressament per a aquell espai per grans artistes de renom internacional com Boltanski, John Cage, Rebecca Horn o Jannis Kounellis, entre molts altres. Sempre amable i accessible, però poc amant de prendre protagonisme mediàtic als artistes, va ser un dels fundadors de l'associació de galeries Art Barcelona, que ahir el recordava com un referent com a "emprenedor i visionari". —

Adeu al col·leccionista Ernesto Ventós

El col·leccionista, químic i perfumista Ernesto Ventós, artífex de la col·lecció olorVISUAL, va morir dimecres als 74 anys després de patir un infart. Sord des de la infància, Ventós va desenvolupar una tasca de creador d'essències, i en lloc de mirar les obres d'art deia que les "olorava". El col·leccionista, que va mostrar els seus fons a l'Arts Santa Mònica l'any 2011, era "acadèmic de mèrit" de l'Acadèmia del Perfum, fundada el 2017, i feia seves les paraules del seu amic Joan Brossa: "El perfum és el confeti de l'olfacte". Algunes de les seves composicions i obres d'art les va signar amb el pseudònim NASEVO.

Ernesto Ventós. FUNDACIÓ ERNESTO VENTÓS